

עפ"ת 36416/07/21 - מוראל יאיר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ת 36416-07-21 יאיר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 512637/2016

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
המערער	מוראל יאיר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

ב"כ המערער: עו"ד פיינבלט

ב"כ המשיבה: עו"ד ארנון בהרב

פסק דין

במוקד הערעור ניצבת סוגיית זיהוי המערער כנהג הרכב וכמבצע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, בהינתן העובדה שלמערער יש אח תאום זהה? והאם חלה טעות בזיהוי? אקדים ואציין שהחלטתי לזכות את המערער מחמת הספק.

א. כללי;

1. לפניי ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה בחדרה, (להלן, "בימ"ש קמא"), אשר ניתנה ביום 20.5.21 על ידי השופטת עידית פלד, בתיק פ"ל 13979-11-16.

2. הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין בלבד.

א. העובדות הצריכות לעניין:

עמוד 1

3. המערער הובא לדין בבימ"ש קמא בגין עבירה של נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: "**הפקודה**"); עבירה של נהיגה בשכרות, בניגוד לסעיפים 62(3) + 64(ב)(א) + 39א' לפקודה ותקנה 169א(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "**התקנות**"); ועבירה של סירוב להיבדק בניגוד לתקנה 169ו(א) לתקנות.
4. בכתב האישום נטען כי ביום 27.11.16, סמוך לשעה 00:10 נהג המערער בקלות ראש ברכב מס' 8085367 באור עקיבא ונעצר לביקורת משטרתית. בנסיבות אלה, משנדרש ע"י שוטר להיבדק לעניין המצאות אלכוהול בגופו, סירב המערער לעשות כן.
5. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המערער עד תום ההליכים המשפטיים. בהסכמת הצדדים, שוחרר המערער באותו יום 27.11.16 למעצר בית מלא בבית דודתו בתנאים מגבילים.
6. ביום 7.12.16 הגיש המערער בקשה לביטול תנאי השחרור וסגירת התיק. במסגרת בקשתו טען המערער כי אדם אחר התחזה בשמו והוא זה ששוחרר בתנאים מגבילים בבית המשפט. לטענתו המדובר בטעות בזיהוי.
- ביום 15.12.16 החליט בימ"ש קמא (השופט משה גינות) לבטל את תנאי מעצר הבית בהם שהה המערער והותר לו להלך חופשי וביום 1.1.17 בוטלה גם הפסילה שהוטלה על המערער.
7. המערער כפר בעובדות כתב האישום וטען כי לא הוא זה שביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ולא הוא זה שנעצר על ידי השוטרים וכי מישהו אחר ביצע את העבירות והתחזה בשמו. עוד טען המערער טענת אליבי כי הוא בכלל לא היה במקום, אלא בבי"ח.
8. בהסכמת הצדדים נדחתה ישיבת ההוכחות מעת לעת, על מנת לבדוק את טענת המערער לרבות טענת האליבי, ולמצות מו"מ ואף נפתחה חקירה פלילית לשם בירור טענת ההתחזות.
9. ביום 22.8.19 הגישה המאשימה כתב אישום מתוקן על דרך של הוספת 8 עדים, לאחר שבימ"ש קמא התיר לה זאת בהתאם להחלטתו מיום 15.8.19.
- ראוי לציין כי עיון בכתב האישום המתוקן מעלה כי בפרק הוראות החיקוק הוספה עבירה של נהיגה ברכב ללא ביטוח בניגוד לסעיף 2 לפקודת בטוח רכב מנועי [נוסח חדש] תש"ל 1970 (עבירה שלא

הייתה בכתב האישום המקורי), חרף העובדה שהתיקון שהותר הוא בדמות הוספת עדים בלבד.

10. ביום 1.6.20 הגישה המאשימה בקשה בהולה בהסכמה לתיקון כתב האישום בשנית על דרך הוספת 3 עדי תביעה נוספים ובהסכמת הצדדים תוקן כתב האישום בשנית.

11. בימ"ש קמא שמע את ראיות הצדדים והחליט להרשיע את המערער בעבירה של נהיגה בשכרות מחמת סירוב להיבדק ובעבירות הנלוות של נהיגה בקלות ראש וללא ביטוח שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן בשנית.

12. ביום 8.6.21, לאחר שבימ"ש קמא שמע את טיעוני הצדדים לעונש הטיל על המערער את העונשים הבאים:

3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים בפועל; 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים; וקנס בסך 2500 ₪.

ב. הכרעת דינו של בימ"ש קמא:

13. בימ"ש קמא לאחר ששמע את הראיות קבע כי מכלל העדויות שהובאו בפניו עולה כי המערער הוא זה שנהג ברכב וסירב להיבדק. בימ"ש קמא דחה את ראיות האליבי ואת טענת המערער באשר לטעות בזיהוי של הנהג ברכב, נוכח העובדה שלמערער יש אח תאום זהה.

14. בימ"ש קמא קבע כי עדותו של השוטר אליאס שעצר את רכב הנהג היתה עניינית עקבית ומהימנה ולא נסתרה בחקירה נגדית והיא התירה עליו רושם אמין ומקצועי. בימ"ש קמא השתכנע כי עדותו של השוטר אליאס משקפת את העובדות כפי שראה אותם השוטר בעת ביצוע האכיפה.

15. בימ"ש קמא סבר כי תהליך הזיהוי שביצע השוטר אליאס נסמך הן על תמונות במסוף המשטרה והן על היכרותו הקודמת של השוטר עם המערער במהלך עבודתו במשטרה. עוד סבר בימ"ש קמא כי השוטר אליאס הביע בטחון מלא בזיהוי שערך למערער וכי לצד עובדה זו נמצאו בעדויות פרטים תומכים נוספים המתווספים למשקל עדות השוטר והן: תמונות המסוף המשטרה ששמשו לצורך זיהוי הנהג (ת/11); הודעותיו של הנהג החשוד (ת/9, ת/20) שנגבו בתחנת המשטרה, באשר לנסיבות עצירת הרכב, הנוסע ברכב, החיפוש ברכב, תפיסת חומר החשוד כסם ברכב, בריחת הנהג, ונסיבות בריחתו עקב היכרות הנהג עם השוטר, וסירוב הנהג לבדיקות; הודעת הנהג החשוד - ת/17 שבה מסר כי הוא מכיר את השוטר אליאס; גם המערער אף העיד על היכרותו עם השוטר אליאס בדיון מיום 15.12.16 במסגרת תיק המעצר; המערער אישר בפני בימ"ש קמא כי הוא מפחד ממחטים; טענות האליבי של המערער

שהופרכו; הודעתו המאוחרת של המערער בדבר עצם חקירתו ביום האירוע; וזיקתו לרכב נשוא תיק זה-רכב אמו.

16. בימ"ש קמא הגיע למסקנה כי מכלול הראיות והנסיבות מוביל למסקנה יחידה וחד משמעית כי ההודעות שנמסרו ע"י הנהג במועד האירוע נמסרו ע"י המערער ולא אחר וכי אין בהסבר החלופי שנתן המערער בהודעותיו המאוחרות ובעדותו הלא אמינה כדי לעורר ספק באשר לשאלת זהותו של הנהג שנחקר במועד האירוע ולא נותר ספק סביר כי הנהג שנחקר ונעצר הוא המערער.

ג. טענות המערער:

17. המערער ציין והדגיש כי לו אח תאום זהה לחלוטין בשם אוראל. לטענת המערער, השוטרים בשטח ובתחנת המשטרה לא זיהו את הנהג עפ"י תעודת זהות או רישיון נהיגה והסתמכו על הצהרת הנהג בעל פה בדבר פרטיו האישיים (מספר ת.ז. ושם) וזיהויו עפ"י תמונה במסוף המשטרה, כאשר ברור שהתמונה תהיה זהה לאדם שעמד מול השוטר שכן מדובר באחים זהים. עוד טען המערער כי השוטרים לא עשו דבר נוסף כדי לעמוד על זהותו האמתית של הנהג.

18. לטענת המערער השוטר אליאס שעיכב את הנהג בשטח ידע באופן חד משמעי כי למערער יש אח תאום זהה בשם אוראל.

19. המערער טען להעדר זיהוי פוזיטיבי עפ"י טביעת אצבע או אמצעי פורנזי אחר במיוחד במקרה בו מדובר בשני תאומים זהים וזאת לאור העובדה כי הנהג בפועל מסר את הפרטים של המערער ולאחר מסירת הפרטים ברח מהמקום ואחד השוטרים שרדף אחריו הצליח לתופסו.

20. לטענת המערער, המשיבה פגעה בהגנתו בכך שלא לקחה פרטי טביעת אצבע מהנהג כפי שחפצה לעשות והותירה את תיק החקירה על כתפיו.

21. המערער ציין כי מבדיקה שנערכה התחוויר כי אחיו של המערער - אוראל קיבל את רישיון הנהיגה שלו כנהג חדש בבוקר שלאחר שעת האירוע נשוא תיק זה וכי היה לאוראל אינטרס להתחזות לאחיו מוראל, שכן רישיון הנהיגה עוד לא היה בידו וממילא לא היה לו מלווה כדן.

22. המערער טען והדגיש כי מחקרי התקשורת של המשטרה - נספח ט', מעידים כי מספר טלפון הנייד ממנו יצאה השיחה ע"י הנהג הבורח הוא בדיוק אותו מספר אשר פעמיים נוספות בתיק החקירה שויך לאחיו התאום של המערער - אוראל (הן ב-ת/17 והן ב-ת/15).

23. המערער ציין כי העובדה שהשוטר אליאס הכה את המערער בעבר, יכולה להיוודע לבני ביתו של המערער לרבות לאחיו התאום הזהה אוראל. כמו כן עצם העובדה שהמערער מפחד ממחטים אינה דבר נדיר ויתכן בסבירות גבוהה שגם אחיו אוראל מפחד ממחטים.

24. לטענתו, הוא אינו צריך להוכיח מעל לכל ספק סביר שהוא אינו הנהג ודי לו להראות ספק סביר שמא זה לא הוא הנהג.

25. אשר על כן, ביקש המערער לקבל את הערעור ולזכותו זיכוי מלא ולכל הפחות ורק למען הזהירות זיכוי מחמת הספק.

ה. טענות המשיבה:

26. המשיבה סבורה כי יש לדחות את הערעור וציינה, כי לא נפלה שגגה בהכרעת דינו של בימ"ש קמא.

27. לטענת המשיבה, המערער צירף נספחים שלא הוגשו כראיות הגנה לבימ"ש קמא (פרוטוקול, צילום רישיונות נהיגה של המערער ושל אחיו) וביקשה להתעלם מכל ראיה שלא הוגשה בבית משפט קמא, ולא הונחה בפניו.

28. לשאלת בית המשפט, ציינה המשיבה כי לא נלקח מהנהג ט"א, וכי אין לה הסבר לכך, אך ציינה כי אכן פעולה זו היה צריך לעשות אותה. בהמשך, ציינה כי ההסבר שלא נעשה ט"א בגלל שכנראה המכשיר היה תקול.

29. עוד ציינה המשיבה כי השוטר מכיר את המערער מאירועים קודמים, ראה תמונתו בחודשים האחרונים, זיהה אותו בפנים ומבחינתו אין מחלוקת שזה הוא.

30. לטענת המשיבה, הנהג שאותו מזהה השוטר סיפר על אירוע קודם והסביר שמכיר את אותו שוטר, וזה פרט מוכמן. המשיבה ציינה כי מדובר בשעת לילה הנהג נעצר ומיד כשהשוטר מזהה את הפנים של הנהג, הנהג בורח. דבר זה, לטענת המשיבה, יוצר ידיעה חיצונית שקושרת את הנהג הזה לזהותו של המערער ומצטרפת לזיהוי השוטר, ובימ"ש קמא ראה בזה כמכלול לזיהוי המערער.

31. עוד ציינה המשיבה כי אין מחלוקת שמי שמסר הודעה במשטרה ביום 22.1.19 (ת/15) הוא המערער וטענה כי המערער בהודעתו זו כשנשאל על דברים שאמר בחקירה שהיתה מיד אחרי האירוע הוא אומר שהוא זוכר את החקירה אך לא זוכר מה אמר - (ת/15, שו' 41). זאת אומרת, שבהודעה מיום

22.1.19, קושר המערער את עצמו לחקירה שהיתה מיד לאחר האירוע, קרי לזהות הנהג הנחקר וזה מוכיח שזה הוא שנעצר, כך לטענת המשיבה. המשיבה ציינה כי המערער אישר בבימ"ש קמא כי הוא החתום על החקירה הזו מיום 22.1.19.

ו. דין והכרעה:

32. לאחר שעיינתי בהודעות הערעור, בהכרעת הדין של בימ"ש קמא, בפרוטוקולי הדיונים, בראיות שהוגשו ושמעתי את טענות הצדדים, אני מחליט לקבל את הערעור ולזכות את המערער מהעבירות המיוחסות לו וזאת מחמת הספק, כפי שיפורט להלן.

יפים לענייננו הדברים שנאמרו ברע"פ 6831/09 פואד טורשאן נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 18.7.11):

"העקרון לפיו על התביעה מוטל הנטל לשכנע את בית המשפט מעבר לכל ספק סביר בהתקיימות יסודותיה של עבירה אותה היא מייחסת לנאשם הינו מושכל יסוד בשיטתנו המשפטית ... משמעות הנטל, שאם בתום המשפט יוותר בליבו של השופט ספק סביר בדבר אשמו של הנאשם, יפעל הספק לטובת הנאשם והוא יזוכה בדין."

33. כאמור, אינני מתעלם מהכלל לפיו ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בקביעת הממצאים העובדתיים וממצאי מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים ויוצאי דופן בהם נמצא כי המסכת העובדתית אשר נקבעה על ידי הערכאה הדיונית אינה מתקבלת על הדעת ואינה מתיישבת עם חומר הראיות - ראו ע"פ 4286/08 אלהואשלה נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 14.1.09); רע"פ 1978/09 בני גלבע נגד מדינת ישראל (ניתנה ביום 23.3.09); ע"פ 6020/07 גואטה נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 30.11.09); ע"פ 3914/05 אחרר נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 10.11.08) וע"פ 111/99 שורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 769, 780 (1999).

אך יודגש כי להלכה זו נקבעו במשך השנים שלושה חריגים עיקריים המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור בממצאים של עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית:

א. החריג הראשון, כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מתבססים על ראיות בכתב ולא על הופעתם, התנהגותם ודבריהם של העדים, שהרי במקרים אלו אין לערכאה הדיונית יתרון כלשהו על פני ערכאת הערעור - ראו ע"פ 398/89 מנצור נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 19.1.1994).

ב. החריג השני, כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מתבססים על שיקולים שבהגיון - ע"פ 5937/94 שאבי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3) 832, 835 (1995).

ג. והחריג השלישי, כאשר נפלו טעויות מהותיות בהערכת המהימנות של העדויות על ידי הערכאה הדיונית - ע"פ 4977/92 **ג'ברין נ' מדינת ישראל**, פ"ד מז(2) 690, 696. או כאשר מוצגות לערכאת הערעור עובדות ממשיות לפיהן לא היה באפשרותה של הערכאה הדיונית לקבוע את הממצאים שאותם קבעה - ע"פ 3579/04 **אפגאן נ' מדינת ישראל** פ"ד נט(4) 119, 124 (2004) וע"פ 3352/06 **בוזגלו נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 12.6.08).

34. במקרה דנן, המערער העלה טענה מהותית של טעות בזיהוי, שניתן לבחון אותה על פי הפרוטוקולים העדויות והראיות שהונחו גם בפניו, כך שלא מדובר בהתרשמות מעדים, מכאן שאין יתרון לערכאה הדיונית על פני ערכאת הערעור במקרה זה.

35. כידוע, בבואו להעריך את משקלה של ראיית זיהוי המוצגת לפניו, על בית המשפט לבחון שני נדבכים. ראשית, על בית המשפט לבחון את מהימנותו של העד הניצב לפניו, וזאת כדי להסיר את החשש שמא מדובר ב"עד משקר" [ראו: ע"פ 2957/10 **אלאטרש נ' מדינת ישראל** (30.5.2012) (להלן: עניין 'אלאטרש'), פסקאות 55-56]. שנית, על בית המשפט לבחון את "מהימנות הזיהוי כשלעצמו". תכליתה של בחינה זו הינה לוודא התאמה בין "האמת הסובייקטיבית" של העד המזהה לבין "האמת האובייקטיבית" המשקפת את המציאות [ע"פ 648/77 **קריב נ' מדינת ישראל**, פ"ד לב(2) 729, 758 (1978)]. ניתן לסכם ולקבוע שבחינת מהימנות הזיהוי כשלעצמו מורכבת משני רבדים: רובד סובייקטיבי ורובד אובייקטיבי.

36. במסגרת הרובד הסובייקטיבי, על בית המשפט להתחקות אחר יכולתו האישית של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים, ובכלל זה את מידת הביטחון של העד בזיהוי [ראו: ע"פ 9040/05 **אוחיון נ' מדינת ישראל**, פסקה 16 (7.12.2006)]. במסגרת הרובד האובייקטיבי, על בית המשפט להידרש לתנאים ולנסיבות האובייקטיביות - ששררו בעת הזיהוי ואשר יש בהם כדי להשליך על מידת הדיוק שבו [ראו: עניין אלאטרש, פסקה 58; ע"פ 10360/03 **שדיד נ' מדינת ישראל**, פסקה 11 (2.3.2006)].

השאלה העיקרית המתעוררת בענייננו הינה האם הנהג שביצע את העבירות נשוא כתב האישום המתוקן בשנית הוא המערער או שמא המדובר באחיו התיאום הזהה שהתחזה למערער; והאם המדובר בטעות בזיהוי של הנהג ברכב, נוכח העובדה שלמערער יש אח תאום זהה?

על השאלה הנ"ל אשיב מיד כי בהעדר זיהוי פוזיטיבי עפ"י טביעת אצבע או אמצעי פורנזי אחר, נוכח העובדה שמדובר בשני תאומים זהים, נוצר ספק של טעות בזיהוי, ולכן החשש לטעות, גם בתום לב, מצדיק לתת למערער ליהנות ממנו על פי הדין ולהלן נימוקי.

37. השוטר אליאס שעייב את הנהג ביום האירוע זיהה את הנהג מהיכרות מוקדמת ועפ"י מסוף משטרתי

עם תמונה לאחר שהנהג מסר לו מס' ת.ז בעל פה והשוטר העלה את הפרטים במסוף - עמ' 16 לפרוט' שורה 13 ועמ' 19 שורות 26-31.

38. השוטר אליאס, ידע כי למערער אח תאום זהה בשם אוראל - ראו עמ' 19 לפרוט' שורות 17-25, אך הסתפק בהכרות שיש לו עם הנהג ועפ"י מסוף עם תמונה לאחר שהנהג מסר לו מס' ת.ז. בעל פה. השוטר אליאס לא ביצע את פעולות הזהוי הבסיסיות וההכרחיות לוודא שזה האדם הנכון במיוחד לאור העובדה שהוא יודע שלמערער אח תאום זהה. לא זיהה את הנהג על פי תעודת זהות או רישיון נהיגה, ואף לא נטל מן הנהג טביעת אצבע.

38. המשיבה לא נתנה בהתחלה כל הסבר לאי ביצוע פעולה זו של טביעת אצבע, אך בהמשך ציינה כי ככל הנראה המכשיר היה תקול.

בע"פ 347/88 איוון דמיאניוק נגד מדינת ישראל, פ"ד מז(4) 617:

"באותו מקרה שבו יצטרכו לברר מי מבין תאומים זהים ביצע מעשה עבירה, אין לתלות תקווה בכך שהמענה ימצא במסדר זיהוי בלבד; יידרשו תמיד ראיות נסיבתיות נוספות, שהרי בין תאומים זהים יישאר לעולם ספק סביר, שמא המזהה טועה, כפי שבני אדם רגילים טועים, יום-יום ושעה שעה, בהתייחסות לתאומים זהים." - שם בעמ' 645.

39. ראוי לציין כי השוטרים בשטח ובתחנת המשטרה לא זיהו את הנהג עפ"י תעודת זהות או רישיון נהיגה והסתמכו על הצהרת הנהג בעל פה בדבר פרטיו האישיים (מספר ת"ז ושם) וזיהויו עפ"י תמונה במסוף המשטרה.

לא מיותר לציין, כי עצם העובדה שהשוטר אליאס יודע כי למערער אח תאום זהה, היה מצופה מהשוטר לבצע סריקה של טביעת אצבע כדי שלא יהיה ספק בדבר זהותו, כמצוות סעיף 11(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - חיפוש בגוף ונטילת אמצעי זיהוי) - תשנ"ו - 1996, הקובע כי:

"עיכב שוטר אדם, לפי הוראות סעיפים 67 או 68 לחוק המעצרים, והיה ספק בדבר זהותו, רשאי השוטר לבצע סריקה של טביעת האצבעות של המעוכב, במקום הימצאו, לשם ברור או אימות זהותו, לרבות על ידי השוואת הסריקה לנתוני זיהוי שבמאגר".

מחדל חקירתי זה מטיל ספק רב בדבר זהות החשוד שנתפס ביום האירוע, בהינתן העובדה שעיון בתמונות מלמד כי קשה עד מאוד להבחין בין המערער ואחיו התאום.

40. זאת ועוד כעולה מהראיות, השוטר שתפס את הנהג הנמלט, שמע אותו מדבר בטלפון מאחורי פח האשפה לאחר בריחתו מהשוטרים לוחש ואומר בטלפון "אני צריך שתביא לי בגדים להחליף". מה גם מספר הטלפון שממנו יצאה השיחה מספרו 0504443180 כעולה ממחקרי התקשורת. כשנשאל המערער בחקירתו מיום 14.12.16 (ת/17) מהו מספר הנייד של אחיו אוראל השיב המערער את אותו מספר. גם בהודעתו ב-15/15 - נשאל המערער על מודעה למכירת רכב בה היה כתוב אור (אוראל - אחיו התאום של המערער) ואותו מספר 0504443180.

41. יוער כאן כי השוטר אליאס בעצמו שזיהה את הנהג לפי התמונה במסוף המשטרה וביודעו שישנו אחתאום זהה למערער, הזכיר באופן ספונטני את שמו של אחיו התאום של המערער - אוראל, במקום שמו של המערער מוראל - ראו דו"ח פעולה - ת/1 שערך ביום האירוע 27.11.16, כשכתב:

"... מילאתי טפסים בהתאם והעברתי את הסם לחוקר אורן ארזי ואת אוראל להמשך טיפול בוחנים לבוחן שי זיגדון..." - עמ' 2 שורה 10.

42. גם השוטר דניאל מלכה שערך דוח פעולה ביום האירוע - ת/27 אישר כי הוא רשם את שם המערער כי השוטר אליאס ציין את השם בפניו וכי הוא אישית לא ידע שמדובר במוראל - המערער ויתכן שבאותה מידה שזה היה המערער זה יכול היה להיות אוראל - אחיו התאום - עמ' 32 לפוט' שורה 22-18.

43. כך גם דודתו של המערער - גב' לאה אברג'יל, העידה בבימ"ש קמא כי היא לא מזהה בין האחים התאומים - עמ' 30 שורה 6.

44. בהעדר זיהוי פוזיטיבי עפ"י טביעת אצבע או אמצעי פורנזי אחר ונוכח העובדה שמדובר בשני תאומים זהים, נוצר ספק של טעות בזיהוי "**שמא המזהה טועה... בהתייחסות לתאומים זהים**"), ולכן החשש לטעות, גם בתום לב, מצדיק לתת למערער ליהנות ממנו על פי הדין.

45. טעות זו אינה בלתי אפשרית והיא אף מעוררת ספק סביר שעל פי הדין זכאי המערער ליהנות ממנו, ספק המותר "**על פי מבחני השכל הישר, ההיגיון וניסיון החיים שאלה אמיתית באשר לאשמת הנאשם**" - ראו: ע"פ 6295/05 וקנין נ' **מדינת ישראל**, פסקה 42 לפסק דינה של השופטת פרוקצ'יה (ניתן ביום 25.1.07); ע"פ 347/88 **דמיאניוק נ' מדינת ישראל** פ"ד מז(4) 221, 652).

46. בטרם אסיים אתייחס לטענת המשיבה כי בהודעה מיום 22.1.19, קושר המערער את עצמו לזהות הנהג הנחקר וזה מוכיח שזה הוא שנעצר, ולשם כך אפנה לקטע הרלוונטי בהודעה שאליו מתייחסת המשיבה:

"שאלה: בחקירה שלך מיום האירוע אתה סיפרת ומסרת פרטים של השוטר, זכור לך?

תשובה: לא

שאלה: מה לא זכור?

תשובה: זכור שנחקרתי לא זכור מה מסרתי" - עמ' 2 לת/15, שורות 41-44.

47. כאן המקום לציין כי המערער מסר הודעה גם ביום 14.12.16 (ת/17) שבמסגרתה התלונן על התחזות, גם ביום 14.3.17 הוא מסר הודעה נוספת (ת/18) המהווה המשך לתלונה שלו מתאריך 14.12.16, לכן יתכן מאוד שהמערער באומרו "נחקרתי" התכוון לחקירות הקודמות ולא דפקא החקירה מיום האירוע כשהנהג היה עצור.

ז. סוף דבר

48. משהעובדות שהוכחו יוצרות ספק סביר, הרי שדין המערער לצאת זכאי ולו מחמת הספק.

49. על יסוד האמור לעיל, אני מחליט לקבל את הערעור ולזכות את המערער מחמת הספק מהעבירות שיוחסו לו. כפועל יוצא מכך גם גזר הדין מבוטל.

המזכירות תשלח לצדדים העתק פסק הדין בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן היום, ח' אלול תשפ"א, 16 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.